

Arrest

nr. 54 522 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Nyagchuka in de prefectuur Kandze, provincie Sichuan.

U verklaarde dat u in 1993 door uw toenmalige leraar van het Detsa klooster naar India werd gestuurd omdat daar goede kloosters zijn, evenals religieuze vrijheid. In 1999 wanneer u hoorde dat uw moeder ziek was, besloot u om terug te keren naar Tibet. Hierbij werd u in Dram, nabij de grensovergang van Tibet, gearresteerd door de politie en vervolgens gedurende zes maanden

opgesloten in de Nyari gevangenis in Shigatse. Toen u werd vrijgelaten, ging u naar uw thuisstad waar u de volgende jaren werkte als landbouwer.

U verklaarde dat de Chinese overheid op 5 juli 2009 een vergadering in uw dorp belegde waarbij er werd gevraagd een document te ondertekenen tegen de Dalaï Lama. Uw twee dorpsgenoten Kelsang Tsering en Sherap stonden recht en verlieten de vergadering zonder te tekenen. U deed daarop hetzelfde. Nadat u thuiskwam en erover nadacht, kwam u tot het besluit dat u beter kon vluchten aangezien u daarvoor al illegaal het land had verlaten en meerdere jaren in India had verbleven. U vluchtte daarop naar een nomadenplaats in de bergen. Uw zus, die naar u werd gestuurd door uw vader, vertelde u alles wat er gebeurd was nadat u was vertrokken. De Chinese vlag en de paal waaraan deze was gehesen, waren stuk gemaakt. Kelsang Tsering en Sherap werden door de politie ondervraagd over wie er beslist had om tijdens de vergadering op te stappen zonder het document te ondertekenen en zij hebben u hiervan beschuldigd. Daarop hebt u beslist te vluchten naar Chengdu om zo het land illegaal te verlaten. Samen met uw oom, Lobsang Tenzin (die monnik en zakenman is in het Detsa klooster) en een chauffeur van het Detsa klooster bent u op 15 juli 2009 vertrokken naar Chengdu waar uw oom voor u een smokkelaar regelde en betaalde. Op 2 augustus 2009 reisde u met een vals paspoort van Chengdu naar een andere, voor u onbekende, Chinese luchthaven. Daar moest u overstappen om vervolgens naar een onbekend Europees land te reizen. Van daaruit werd u per auto naar België gebracht waar u op 4 augustus 2009 asiel aanvraag bij de Belgische overheid. U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: een Chinese identiteitskaart, een kopie van een uittreksel uit het huishoudregister, een attest van het Reception Centre van Dharamsala, een attest van het Sera Mey klooster, een attest van Sermey Gosok Ladang en twee foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Ten eerste stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map). Uit die informatie blijkt dat u in de Volksrepubliek China over een eigen paspoort beschikte, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.11). U verklaarde nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt. U verklaarde dat u met een vals paspoort reisde op een andere naam, zij het met uw eigen foto (zie gehoorverslag CGVS p.12). Echter, uit de informatie waarnaar hierboven al is verwezen, blijkt dat u met uw eigen paspoort een visum voor Polen is uitgegeven (zie blauwe map). Aldus bestaat het vermoeden dat u legaal en met uw eigen paspoort en een Pools visum naar Europa reisde alvorens in België asiel aan te vragen. Dit vermoeden wordt bevestigd door het gegeven dat u bij uw aankomst in België dadelijk uw identiteitskaart kon voorleggen (zie administratieve dossier en gehoorverslag CGVS p.10). Dat de smokkelaar uw identiteitskaart bij zich hield op weg naar Europa is, gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, weinig overtuigend. Het feit dat u het hebben van een eigen Chinees paspoort en een Pools visum hebt verzwegen, wijst erop dat u op intentionele manier hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Immers, het afleggen van correcte verklaringen aangaande het al dan niet bezitten van een eigen paspoort, alsook de omstandigheden van de vlucht uit het land van herkomst zijn elementen die cruciaal zijn voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Door het verzwijgen van dergelijke pertinente gegevens wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag en uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

Ten tweede doet bovenstaande vaststelling afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde dat u in 1993 illegaal naar India bent gevlucht waar u tot 1999 verbleef. Bij uw illegale terugkeer naar Tibet verklaarde u te zijn gearresteerd en vervolgens te zijn opgesloten in de Nyari gevangenis gedurende zes maanden. Desondanks uw jarenlange verblijf in India, dat algemeen geweten was in uw dorp, werd u toch een paspoort uitgegeven door de Chinese autoriteiten. Dit zou volgens uw eigen verklaringen echter niet mogelijk zijn bij iemand die al jaren in India heeft verbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging bij uw vertrek uit de Volksrepubliek China ondermijnd.

Ten derde hebt u tijdens een eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 7 september 2009 (zie vragenlijst CGVS p.2 - vraag 3.1) verklaard nooit in de gevangenis te hebben gezeten wanneer u daar expliciet naar werd gevraagd. Daarnaast hebt u destijds ook uw jarenlang verblijf in India niet vermeld als grond van vrees bij terugkeer (zie vragenlijst CGVS p.2 - vraag 3.5). Ook in de elf daaropvolgende maanden, tot het gehoor op het CGVS, hebt u het CGVS niet op de hoogte gebracht van deze twee feiten. Nochtans wordt u geacht van bij het begin van de asielprocedure een

volledige en waarheidsgetrouwe weergave te geven van de elementen waarop u uw vrees voor vervolging baseert. Wat betreft uw arrestatie en opsluiting kan u bovendien ook geen enkel document of ander begin van bewijs neerleggen. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. Zo dient te worden opgemerkt dat u door het niet voorleggen van uw persoonlijk, legaal paspoort de Belgische asielinstanties niet in staat stelt om uw werkelijke reisroute en –wijze te achterhalen én om na te gaan of u sinds u het paspoort werd uitgereikt al dan niet het land in en uit reisde. Omdat u op deze manier niet duidelijk maakt onder welke omstandigheden u gedurende bijna anderhalf jaar voor uw vertrek in de Volksrepubliek China hebt verbleven én onder welke omstandigheden u het land verliet, maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw werkelijke leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming en op het feit of u bij een eventuele terugkeer naar uw land een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming meent te moeten koesteren.

U bent in het bezit van een originele Chinese identiteitskaart, een kopie van een uittreksel uit het huishoudregister en een foto van uzelf in Tibet. Deze documenten, die uw persoonsgegevens aantonen de welke hier niet ter discussie staan, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. U bent niet in het bezit van enig begin van bewijs betreffende de door u voorgehouden asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op *“de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder

dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden te meer nu verzoeker bewust niet heeft voldaan aan zijn medewerkingplicht en informatie heeft achtergehouden inzake zijn paspoort.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn originele tijdelijke identiteitskaart en een kopie van een uittreksel uit zijn hukou voor en legde leugenachtige verklaringen af aangaande het bezit van een paspoort. Verzoeker hield initieel vol geen paspoort te hebben, hoewel uit objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eigen paspoort had en een Schengenvisum verkreeg door de Poolse ambassade in China. Hij geeft pas toe legaal en met een eigen paspoort China verlaten te hebben, na confrontatie met de informatie in de bestreden beslissing. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. Achteraf ongunstig gebleken inschattingen kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Derhalve kan verzoeker evenmin zijn leugenachtige verklaringen vergoelijken door te wijzen op zijn *“enorme vrees om terug te keren naar Tibet”* en het feit *“dat hij in een voor hem vreemd land is en niet het volledige vertrouwen had in de mensen die hem ondervraagd hebben”*. Verweerder stelt terecht dat verzoekers asielaanvraag in België op zich al een uiting van vertrouwen is in de Belgische autoriteiten, te meer nu verzoeker naliet in Polen internationale bescherming te vragen, en dat *“De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 33.611 van 30 oktober 2009)”*. De Raad ziet verder de relevantie niet in van verzoekers ongestaafde bewering *“zeer veel geld heeft moeten betalen om zijn documenten in orde te krijgen”* nu ze bezwaarlijk zijn leugenachtige verklaringen over zijn paspoort, visum en reisweg kan verklaren en overigens de bewering in het verzoekschrift op aanraden van de *“passeur”* te hebben gehandeld niet verzoenbaar is met het feit dat hij geen passeur nodig had nu hij legaal reisde.

3.2. Indien, zoals ook de tekst van het UNHCR vermeldt, het bezit van een paspoort op zich de vluchtelingenstatus niet uitsluit, kan in casu wel vastgesteld worden dat verzoekers verklaringen incoherent zijn. Immers indien hij in de negatieve aandacht stond van de Chinese overheid omwille van een gevangenisstraf van zes maanden omwille van een jarenlang illegaal verblijf in India kon hij, als Tibetaan, geen paspoort krijgen. Evenmin is, zoals verweerder stelt, mogelijk dat op verzoeker ernstige verdenkingen van separatisme rusten naar aanleiding van de dorpsvergadering van 5 juli 2009 nu hij zonder enig probleem bij de Poolse ambassade in Peking een Schengenvisum kon krijgen en China legaal kon verlaten. Verzoekers beweringen ondergraven zijn problemen met de Chinese autoriteiten. Volledigheidshalve merkt de Raad ter zake op dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 16 december 2009, nr. 5138).

3.3. Verzoeker legt fotokopieën neer van drie attesten van Indiase kloosters over zijn jarenlange verblijf in een Indiaas klooster en zijn arrestatie en gevangenneming bij zijn terugkeer naar China. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knippen plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De geloofwaardigheid van zowel verzoekers jarenlang verblijf in een klooster in India als zijn gevangenneming worden niet enkel door zijn legaal vertrek ondergraven maar vooral omdat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf uitdrukkelijk ontkende ooit in gevangenis te hebben gezeten en deze verder vergeet te melden in de vragenlijst. Aangezien verzoeker ook zijn voorgehouden problemen in China niet kan documenteren ziet de Raad niet dat zijn nalatigheid kan ingegeven zijn *“omdat deze feiten reeds oud zijn, en hij geen bewijzen omtrent zijn arrestatie kon voorleggen”*. Verzoeker meent dus niet enkel te moeten liegen over de feiten die in zijn nadeel zijn, maar zou ook de feiten in zijn voordeel

achterhouden terwijl hij hierover uitdrukkelijk ondervraagd werd. Dit kan allerm minst overtuigen. Verzoekers verklaringen komen doordacht en bedrieglijk voor.

3.4. Verzoekers stelling dat *“de huidige situatie in Tibet catastrofaal is op het gebied van de schendingen van mensenrechten”* en *“Dat het ambtsbericht Nederland van juni 2010 melding maakt in voormeld citaat van het feit dat de controles en aanwezigheid van troepen in Sichuan, de regio waar verzoeker van afkomstig is, tot op heden de regel zijn”* en zijn verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten en artikelen zijn algemene verwijzingen die niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts maken de voorgelegde foto's uit China op zich niet aannemelijk dat verzoeker persoonlijk gevisieerd wordt door de Chinese autoriteiten.

3.5. Aangaande de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aangaande *“de situatie voor Tibetanen in Tibet”*, merkt verweerder terecht op dat deze geen bindende precedenter waarde heeft. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk dat verzoeker niet gevisieerd werd door de Chinese overheid en in zoverre verzoeker toch naar India trok hij bij zijn terugkeer geen problemen ondervond.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en *“vreest slachtoffer te worden van folteringen en/of andere handelingen die onmenselijk of een onredelijke bestraffing zijn”*.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Het volstaat aldus niet te verwijzen naar algemene rapporten en artikelen om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar China een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier, noch uit verzoekers verklaringen dat de situatie in Tibet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK